

Evaluering af vores arbejde med den styrkede pædagogiske læreplan

Hvilke dele af vores læringsmiljø har vi særligt haft fokus på over de sidste 2 år?

De sidste to år har samarbejdet med forældrene haft høj prioritet. Det har bl.a. handlet om at blive opmærksom på, om vi udnytter vores muligheder optimalt, i forhold til at informere, dokumentere, inddrage og være i tæt dialog med forældrene. De skal gerne have en oplevelse af, at det er tilladt at undre sig og søge svar. Vi har afholdt jævnlige samtaler, med de enkelte forældre om deres barns trivsel og udvikling. Allerede i den første tid under indkøringen, har vi haft nogle gode samtaler, som har gjort det nemt at afstemme vores gensidige forventninger til samarbejdet.

Udover at styrke det gode samarbejde med forældrene, har vi haft særligt fokus på vores indsats i forhold til sprogarbejdet. Vi har deltaget i temadage om emnet, har haft oplæg og været i dialog i vuggestuen. Vi har især arbejdet med at systematisere indsatsen ved at arbejde med "Sprogtrappen", som er en metode der skaber klarhed for, hvordan det enkelte barn skal støttes. En metode, som er vedtaget i Københavns Kommune.

Vi har god erfaring med at evaluere vores planlagte temaer og fordybelsesprojekter. Derfor har vi gennem de sidste to år, været nysgerrige på også at få beskrevet vores hverdagsrutiner, som vi egentlig har drøftet det pædagogiske indhold omkring mange gange, men ikke rigtigt arbejdet med skriftligt.

Selv det vi tror vi har styr på, kan udvikles og styrke læringsmiljøet for børnene. Fordi det er dagligt tilbagevendende opgaver og rutiner, kan denne praksis være mere eller mindre bevidst og fagligt funderet og reflekteret. Da vi ønsker at udvikle et læringsmiljø med muligheder, har vi været nysgerrige efter hvorvidt vores struktur i hverdagen eksempelvis kunne styrkes eller justeres, for at opnå optimale vilkår for modtagelse af nye børn/familier, morgensamling, måltidet, garderoben og badeværelset. Vi har haft fokus på, om vi indretter vores læringsmiljø på en måde, der giver børnene mulighed for at gøre så meget som muligt selv, og udvikle selvhjulpenhed og selvværd.

Vi har bl.a. arbejdet med SMTTE-model i forbindelse med at få belyst, om der er optimale muligheder for at udvikle selvhjulpenhed, og ligeledes i forbindelse med at udvikle en ny struktur i garderoben, hvor der ofte var uroligt fordi tre stuer mødtes samtidig, når de skulle ud.

Vi har været meget udviklingsorienterede i forhold til rutiner og det samarbejde det kræver. På P-møder har vi drøftet vores værdier for et godt fællesskab og samarbejde, og lavet SMTTE-model over (arbejds)fællesskab. Dette har medvirket til at sikre systematik, i forhold til de enkelte teams feedback og trivselssamtaler.

Der har fortsat været fokus på vores samarbejde med Københavns Museum om arkæologi og arkæo-botanik, stadig med samarbejde på tværs af stuer i små grupper. Vi har under Corona-nedlukningen måttet undvære museets deltagelse, og har arbejdet hjemme i vuggestuen. Vi har fået leveret jord og frø, som vi, sammen med børnene, har sået og forspiret, og efterfølgende været inde på museet og plante ud, da det igen var tilladt at komme på besøg. Dette samarbejde er også beskrevet i en SMTTE-model.

Vi har haft Sprogkonsulent Malene Meyer (BUF) ude på et personalemøde og fortælle om arbejdet med "Sprogtrappen". Senere har vi haft besøg af sprogforsker og talepædagog Pia Thomsen (medudvikler af sprogtrappe-materialet), hvor de enkelte teams fik en snak og gode råd om hvordan vi kunne arbejde mest hensigtsmæssigt med sprogindsatsen.

Med nedlukning under Corona opstod en på mange punkter anderledes hverdag, som vi måtte forholde os til. Også denne situation lavede vi en SMTTE-model over, hvor vi først og fremmest havde fokus på hvordan vi kunne modtage så mange børn som muligt, og hvordan vi kunne sikre en fornuftig, omsorgsfuld og tryk modtagelse af de nye børn/familier.

Med kommunens opbakning blev der stillet en spejderhytte og bus til rådighed. Vi blev hentet og kørt tilbage hver dag, og lagde skema for en uge ad gangen. Her blev der taget højde for stabilitet i forhold til gruppeopdeling, så både de børn der skulle på tur, og de børn som var hjemme, havde tilknytning til de samme voksne i en længere periode. Ikke mindst på de stuer, som modtog nye børn/familier har det været vigtigt, at det var de samme stabile voksne.

Trods diverse regler som skulle overholdes i hverdagen, har vi ikke givet køb på omsorgen, fagligheden og en naturlig måde, at være sammen med børnene på. Med udgangspunkt i barneperspektivet har vi været bevidste om den voksnes rolle i samværet.

Der var nye rammer at finde sig til rette i, og legetøj har været til rådighed i begrænset omfang. Derfor har de voksne været meget opmærksomme på, og i dialog om deres egen rolle og personlige virkemidler, i samværet med børnene. Struktur og planlægning har været vigtig, men samtidig har de voksne været meget bevidste om at være spontane, og med udgangspunkt i barneperspektivet, gribe de muligheder der er opstået, dag for dag under hele forløbet.

Vi har været opmærksomme på vores mulighed for at samarbejde med forældrene, som i en længere periode ikke måtte "hænge ud" på stuerne. Vores trivselssamtaler med det enkelte forældrepar blev afholdt via forskellige digitale platforme, da det netop under de omstændigheder, var vigtigt for os at skabe tryk og tillid, ved at inddrage dem i hvad der skete og hvordan deres barn udviklede sig og trivedes.

Forældremøder, hvor vi fortæller om vores pædagogiske arbejde og er i dialog og udveksler synspunkter og holdninger med forældrene, var heller ikke muligt. Derfor har stuerne holdt forældrene ajour på anden vis. Nogle har eksempelvis dokumenteret via billedmateriale ophængt på gangen. Nogle stuer har sendt skriftlige redegørelser for mål, metoder og handling via mails, så forældrene havde mulighed for både at følge med i hvad der skete, men også mulighed for at undre sig og stille spørgsmål. Vi har fået positiv respons fra forældrene, som gav udtryk for at der trods den "fremmede" hverdag, har været roligt og harmonisk, ved aflevering og afhentning. Ligeledes har flere været glade for at følge med i vores faglige overvejelser og mål for hverdagen.

Både forældre og personale har været meget fleksible og indstillet på samarbejdet om at få den "nye" hverdag til at fungere.

Børnene som har været i "udflytter" delen, har haft det fantastisk i naturen, hvor de har undersøgt hvad de så, eksempelvis planter, snegle, insekter og mus. Der har været aktiviteter som at plukke blomster og blade, der blev lagt i pres til billeder og collager, og der har været mulighed for at tegne og male.

Derudover er kroppen blevet brugt, og der er arbejdet med fysikken, når der er gået balancegang på stolper og stengærder, eller klatret i træer og løbet op og ned ad bakkerne. Der er blevet lavet bål, og børnene har sunget og danset sammen.

På mange måder har det rustet børnene at komme lidt "hjemmefra", væk fra vuggestuens trykke og forudsigelige rammer. Allerede når bussen havde sat flokken af, blev der dagligt trænet udholdenhed, styrke og "gå-på-mod", når de "små ben" skulle finde vej til hytten, med oppakning på ryggen og i trækvogne. De var så seje.

Også de yngste, hjemme i vuggestuen, nød på mange måder godt af de nye rytmer i hverdagen. Vi er bevidste om vigtigheden af at dele børnene op i mindre grupper, når vi aktiverer dem om formiddagen, hvilket altid har været praksis hos os. Vi har til gengæld altid benyttet os af, i ydertimerne, at slå stuerne sammen, for at få skemaer til at holde. I denne periode har vi ikke måttet blande grupperne, og det er tankevækkende, hvilken ro og stabilitet, det har givet på de enkelte stuer. Det betød, at vi kunne tage imod de små nye venner, i rolige omgivelser og genkendelige rammer med stabile voksne. Det er vores oplevelse, at det har været nogle utroligt gode og tillidsfulde forløb, og de små glade mennesker er faldet så godt til. For at skabe tryghed og tillid, opholdt vi os stort set på gulvet, hvor børnene var, og blev ikke forstyrret af døre der gik op og i. Legetøjsmængden var begrænset på grund af Corona, hvilket lagde op til at vi var mere intenst til stede i leg og kommunikation med børnene, og at de derfor hurtigt lærte os at kende.

Hvordan har vi organiseret vores evalueringskultur?

Når vi evaluerer vores arbejde i Dosseringens Vuggestue, er det for at blive klogere på børnene og vores egen praksis, og dermed opnå overblik over om vi får skabt et optimalt læringsmiljø, som styrker børnenes trivsel, læring, udvikling og dannelse.

Vi har en god fornemmelse for, hvad der virker og er betydningsfuldt i pædagogiske sammenhænge, og forholder os til det, vi arbejder hen imod, så vi kan blive klogere og justere undervejs.

Da man ofte ikke på forhånd kan forudsige et forløb, og der kan være flere meninger og holdninger til hvad der er "god pædagogik", er den kollegiale udveksling af ideer, holdninger og overvejelser meget vigtig.

Vi har i ledelsen informeret og været i løbende dialog med medarbejderne, for at blive overbevist om hvilken dokumentationsmetode, der egner sig bedst til den måde vi arbejder på. Vi går ind for en vis metodefrihed, men selvom nogle i visse sammenhænge selv vælger en form der passer dem, er det dog SMTTE-modellen der er mest brugt, uanset hvad det er vi ønsker at beskrive og lave handleplaner for.

Vi har øvet os, på både stuemøder og personalemøder med at gøre vores evaluering skriftlig, og skabe systematik i arbejdet.

Vi har desuden skabt mulighed for et refleksionsrum i middagsstunden for pædagoger. Her har vi fortalt hinanden om vores praksis - og delt de gode historier - men også åbnet os for andre holdninger og overvejelser, når arbejdet ikke altid forløb som forventet. På den måde har vi draget nytte af hinandens erfaringer, og har fået be- eller afkræftet det vi tror, set årsagssammenhænge og holdt fokus på egen praksis.

Den pædagogiske dag blev brugt på at følge op på stuerne evaluering af både samarbejde og pædagogisk praksis, og derved se på hvordan vores holdninger, værdier, faglige dialoger og pædagogik understøtter hverdagen.

Under Corona-nedlukningen arbejdede vi hjemmefra, med bundne opgaver, bl.a. øvede vi os i arbejdet med Sprograppen, og satte os ind i, hvordan man bruger det i hverdagen, udfylder skemaer og laver handleplaner.

Hvad lærte vi om sammenhængen mellem vores pædagogiske læringsmiljø og børnenes trivsel, læring, udvikling og dannelse, og hvilke ændringer og/eller justeringer af praksis, gav evalueringen anledning til?

Vi er enige om, at livet i vuggestuen kræver overvejelser, planlægning og struktur for at nå vores mål og kunne bedømme om vi udnytter alle ressourcer bedst muligt.

Når vi tog på tur til hytten, krævede det i høj grad også overblik og god planlægning at bedømme hvordan børn og voksne skulle skiftes til at komme med. Børnegrupperne skulle sammensættes og skemaer skulle lægges, men i hytten var der nogle andre rammer for leg og læring, end hjemme i vuggestuen. Det gav en fantastisk tid med mulighed for ro og fordybelse på en anden måde.

Naturen inviterer/motiverer til både fysisk aktivitet med alle de niveauforskelle der er når man f.eks. går tur i skoven, hvor der ligger træstubbe og store sten. Men naturen lægger også op til at sidde sammen og studere insekter, blade, sten, grene eller andet spændende, som nogen havde fundet og lagt mærke til.

Den fællesskabsfølelse og det samarbejde på tværs af stuerne som de nye rammer lagde op til, var så værdifuld for både børn og voksne, så selvom det ikke længere er et behov, på grund af Corona, har vi fået etableret en ny mulighed for at komme op til hytten. Vi har endnu en gang nydt nogle måneder, hvor stuerne havde mulighed for at melde sig, når bussen kom og hentede os tre dage om ugen.

Vi vil senere evaluere forløbet sammen, med henblik på at justere og udvikle på både struktur og pædagogisk indhold, da det er noget vi ønsker at fortsætte med.

I perioden, som har været præget af diverse restriktioner, er vi blevet bekræftet i vigtigheden af at arbejde i små grupper. De vigtige ressourcer der ligger i at de voksne kender deres rolle, og bruger sig selv, uden at have en masse legetøj til rådighed, vil vi være meget bevidste om, når vi planlægger et læringsmiljø, som skal give mulighed for tilknytning og fællesskaber.

De erfaringer vi har gjort os de sidste to år, hvor en lang periode med Coronarestriktioner betød at vi måtte tænke nyt, være kreative og fleksible i vores arbejde, betyder at vi fremadrettet vil have fokus på leg og den voksnes rolle. Børn leger for at lege - ikke for at lære noget bestemt - men legen udvikler fantasi og tænkning, og danner grundlag for daglige læreprocesser. Med fokus på legen, vil vi være interesserede i hvordan vores rammer støtter op om fællesskabet, og glæden ved at være i det. Vi vil være nysgerrige på, hvordan de voksne leger. Vores holdning er at man skal kunne lege, for at være i stand til at vise vejen. Vores redskab er os selv, og det skal vi være bevidste om, når vi går ind og inspirerer eller styrer. For at legen kan lykkes og det enkelte barn kan opleve sig som en del af gruppen, kan det kræve hjælp fra en voksen, der kan forstå koderne og planen for legen.

Vi har med vores oplevelser i spejderhytten, og ikke mindst på grund af samarbejdet med Københavns Museum, fået skærpet vores syn på udelivets muligheder. Derfor vil vi også fortsat koncentrere os om udeleg, og hvilke muligheder naturen byder på.